

Henoch

Als we een vernederende beschrijving van de zwakheid van de mensen, van hun onderwerping aan de dood willen lezen, moeten we het vijfde hoofdstuk van Genesis opslaan. Zeker bij het lezen van die lijst met namen heeft de hoogmoedigste mens geen reden om te roemen. Bij al zijn aanmatigende gedachten over zichzelf is het enige wat God van hem getuigt: hij werd geboren, hij gewon zonen en dochters en – hij stierf!

‘De dood heeft geheerst van Adam tot Mozes’ en nog eens: ‘Zoals het de mensen beschikt is éénmaal te sterven’ (Rom. 5:14; Hebr. 9:27). Wie zal hieraan kunnen ontkomen? Door geen enkele inspanning van al uw krachten en verstand zult u de dood van zijn prikkel kunnen beroven. U kunt u zelf alle gemakken en de weelde van het leven aanschaffen, maar het oordeel van de dood kunt u niet laten verdwijnen.

Waarom kunt u niet aan dit oordeel ontkomen? Omdat u er door uw eigen schuld aan onderworpen bent geworden. ‘Daarom, zoals door één mens de zonde in de wereld is gekomen en door de zonde de dood’ (Rom. 5:12). De zonde heeft de band verbroken die er tussen de mens en God bestond, en zodra dit gebeurd was, werd hij verplaatst naar het gebied van de dood, waaraan men niet meer ontkomen kan.

Omdat het leven geen gemeenschap kan hebben met de dood, evenmin als het licht met de duisternis en de heiligheid met de zonde, zo is het onmogelijk dat er gemeenschap tussen God en de mens kan zijn zolang deze zich onder de heerschappij van de dood bevindt. De mens moet, van de heerschappij van de dood verlost, God op een nieuw gebied – het gebied van het leven – ontmoeten; hij moet, het loon van de zonde ondergaan hebbende, een nieuw leven bezitten, dat over de macht van de dood triomfeert en niet door de vijand en ook niet door de mens zelf vernietigd kan worden.

Dit zijn de kenmerken van het leven van een gelovige. Christus is zijn Leven – een opgestane, een verheerlijkte Christus – een Christus Die over alle machten en krachten heeft getriomfeerd. Het leven van Adam was gegrond op zijn eigen gehoorzaamheid en zodra hij dus ongehoorzaam was, verloor hij het leven. Maar Christus, Die het leven in Zichzelf heeft, kwam op deze aarde en ondervond in elke mogelijke vorm al de gevolgen van de zonden van de mensen. Door Zichzelf aan de dood te onderwerpen, vernietigde Hij hem die de macht van de dood had, en Hij werd in de opstanding het leven en de opstanding van allen die in Zijn Naam geloven.

Dit leven nu kan door de satan onmogelijk meer aangetast worden. God is de bron, een opgestane Christus het kanaal, de Heilige Geest de kracht, de hemel de sfeer en de eeuwigheid zijn duur. Daarom is voor hem die deel heeft aan dat wonderbare leven, het hele toneel veranderd. In plaats van ‘in het midden van het leven in de dood te zijn’, kan hij nu zeggen: ‘ik ben te midden van de dood in het leven’. Wat een verandering. In die sfeer, waarin de opgestane Christus de Zijnen brengt, is geen dood meer. Hoe zou hij dáár kunnen zijn? Heeft de Heer Jezus Zelf hem niet tenietgedaan?

Ja, voor de gelovige is de dood als vijand verdwenen, het leven is daarvoor in de plaats gekomen. Niet de dood, maar de heerlijkheid ligt voor hem. De dood is voor altijd achter hem en de toekomst brengt hem alleen maar volkomen heerlijkheid. Wel kan het zijn dat hij nog moet ontslapen, maar dat is geen dood, het is het begin van de volmaakte heerlijkheid. Niet het ontslapen in de Heer Jezus is zijn hoop, maar het ontmoeten van Hem in de lucht, om voor altijd bij Hem en Hem gelijk te zijn.

De waarheid van dit alles wordt ons op een aanschouwelijke manier voorgesteld in Henoeh, die een uitzondering vormt op de algemene regel in hoofdstuk 5 van Genesis. De regel is: 'hij stierf'; de uitzondering is: 'hij zou de dood niet zien'. 'Door het geloof werd Henoeh weggenomen, opdat hij de dood niet zou zien en hij werd niet gevonden, omdat God hem had weggenomen; want vóór zijn wegneming heeft hij het getuigenis gehad, dat hij God behaagde' (Hebr. 11:5).

Hoe verkwikkend is het voor het hart die lange reeks van 'hij stierf' opeens door 'want God nam hem weg' onderbroken te zien worden. Te midden van een wereld vol zonde en ongerechtigheid wandelde hij met God. Afgezonderd van die wereld, waarin hij als een pelgrim reisde, oefende hij zich in heiligheid en zelfverloochening, leefde hij in gemeenschap met die God, Die hem getuigenis gaf dat hij Hem behaagde.

God nam Henoeh zonder te sterven uit de wereld van zonde, lijden en strijd weg om hem dáár te brengen waar geen zonde en geen strijd meer is. God nam hem weg vóór dat de vloed van Zijn toorn over de wereld kwam en deze verdelgde. Henoeh was niet aanwezig bij de voortgang van de zonde op aarde, die eindigde in een algehele verwoesting. Hij was al in de plaats van rust, toen de fonteinen van de afgrond opengebroken en de sluisen van de hemel geopend werden.

Wat een openbaring van de liefde van God, heerlijk ook voor ons, wanneer het oog van het geloof in hem het mooie beeld ziet van degenen die niet zullen ontslapen, maar die allen veranderd zullen worden in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin (1 Kor. 15:51-52).

De opname van Henoeh is het beeld van de opname van de Gemeente. Zoals het Hoofd van de Gemeente uit het midden van de doden is opgestaan, zo zullen ook de ontslapen leden van de Gemeente uit het midden van de doden opstaan en de levenden veranderd worden. Wanneer het laatste lid aan dat lichaam zal zijn toegevoegd, dan zal de Bruidegom opstaan van Zijn troon en de rechterhand van de Vader verlaten om Zijn met Zijn eigen bloed gekochte bruid tot Zich te nemen in Zijn eeuwige heerlijkheid.

Dan zal Hij verschijnen in de lucht, dan zullen bij het blazen van de bazuin de graven worden geopend en de ontslapen heiligen met hun verheerlijkte lichamen tevoorschijn komen. Dan zal bij al de levende heiligen het sterfelijk lichaam in een onsterfelijk lichaam veranderd worden; en zo, allen samen verenigd en gelijkvormig aan Zijn heerlijkheid, zullen zij in heerlijke triomf hemelwaarts gaan om in de lucht hun lang verwachte Bruidegom te ontmoeten. Ze zullen hun eeuwige woning ingaan, waar alle strijd en lijden en alle moeite en verdriet, alle zonde en zwakheid voor altijd vergeten zijn en waar zij zich tot in alle eeuwigheid zullen verheugen in het zien, aanbidden en prijzen van Hem, Die hen geroepen, gerechtvaardigd, geheiligd en verheerlijkt heeft.

Zoals de opname van Henoeh plaats had voor de zondvloed, zo zal ook de opname van de Gemeente plaatsvinden voor de oordelen die over de wereld zullen komen. Lees met aandacht de zeven Brieven aan de zeven gemeenten in Openbaring 2 en 3 en u zult te midden van een steeds toenemend verval, te midden van een Christelijke wereld, die de naam heeft van te leven maar dood is, een gemeente – die van Filadelfia– aantreffen die het woord van Zijn volharding bewaard heeft, zoals Henoeh zich heeft afgezonderd van een boze wereld en die daarom bewaard wordt voor het uur van de verzoeking, die over de gehele wereld komen zal.

En wat opmerkelijk is, direct na de opname van Henoeh lezen wij dat de zonde toenam op de aarde, en na de belofte van de opname van de Gemeente lezen wij dat de toestand van de wereld waaruit zij weggenomen werd, zo slecht is geworden dat de zich noemende Gemeente van Christus uit Zijn mond gespuwd zal worden.

Wilt u nog een bewijs? Kijk dan naar de vierentwintig oudsten, die met kronen op hun hoofden zitten rondom de troon van God in de hemel. Lees het lied dat zij zingen, dat bewijst dat het de Gemeente is die hier symbolisch wordt voorgesteld. U zult vinden dat deze Gemeente daar in een volmaakte rust deelt, terwijl van de troon donderslagen en bliksemen uitgaan, terwijl de zeven zegels geopend worden, de zeven bazuinen geblazen worden en de zeven schalen worden uitgegoten, welke de ontzettendste plagen op aarde brengen.

Zoals Henoeh zal de Gemeente van de aarde weggenomen zijn voordat de vloed van Zijn toorn over de wereld losbreekt. Zo lang zij nog hier beneden verblijft, kan God de wereld niet straffen voor de verwerping van Christus, maar zodra zij in heerlijkheid met Hem verenigd zijn, zal het onkruid vergaderd, in bossen gebonden en verbrand worden.

Wat is dus onze hoop? Niet de dood, maar veranderd te worden of zoals de apostel Paulus zegt: 'Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten' (1 Thess. 1:10). Dit kan de eenvoudigste Christen begrijpen en genieten. De kracht hiervan kan hij in meerdere of mindere mate openbaren. Al is hij ook niet in staat de profetieën uit te leggen, toch kan hij, God zij dank, de zegen, de werkelijkheid, de troost en de kracht van die hemelse hoop, die hem als een lid van dat hemelse lichaam toebehoort, genieten. Een hoop die niet alleen bestaat om 'de Zon der gerechtigheid' te zien, maar ook om de blinkende Morgenster in hemelse heerlijkheid te aanschouwen. En zoals in de natuur de morgenster gezien wordt door hen die erop wachten voordat de zon verschijnt, zo zal Christus door de Gemeente als de Morgenster gezien worden voordat Israël door de stralen van de Zon verkwikt zal worden.

H.C. Voorhoeve